

Bloom napi ponyvája

Virág Lipótnak alighanem széjjelszaladna a szája, ha időzhetne egy keveset Szombathelyen, legalább minden évben június 16-án: tényleg mi minden kerekedik abból, hogy Joyce nyomokat csinált neki egy kábé nyolcszáz oldalra vágott hatalmas papírfüzetben; nyilván nagy lenne a feje, ha tudná, milyen akciót életre hívó mottó lett a Mollynak megvásárolt könyv címéből (A BŰN MÉZE), 1998-ban egy változékony időjárású napon, ahogy az Dublinban is lenni szokott);

● Merklin T.

nos, Virág Lipót alias Mr. Bloom simán beszélhetett volna kedden délután a képtárba, annak ellenére, hogy mindjárt a bejáratnál egy hihetetlen életképen kellett túl lenni (ANYÁM KÖNNYŰ ÁLMOT ÍGÉR); egy kifejezetten szelíd, sőt megsimogatható staffordshire terrier feküdt ott – mert pitbullok ugye nincsenek –, csíkos huzatú dunyháján vérfoltokkal; ez azonban feltehetőleg nem a bűn méze volt, csak tüzelt az eb – és Mr. Bloom magyar földről való elszámazása okán, anyanyelvének nem minden fordulatát ismerve, azt is megkérdezhetne volna, hogy a begyűjtést korábban ki hordta be, és őt, a nagy kalandort talán az sem zavarta volna, hogy a kérdés érinti-e az installáció lényegét, avagy sem; tűnődve bóklászhatott volna tovább az aulában, ahol szeretkezési pozíciók finom árnyas képei valószínűleg igencsak az ínyére lettek volna, és talán nem is Mollyt képzelte maga mellé az ágyba; egy régóta elérhetetlen nőre vágyott, aki azt sugdosná az ő fülébe, hogy ÉDES HU-

sek szétzilálhatják az ember frizuráját; Virág Lipót kilépett volna a balkonra kifűjni magát egy kicsit; és ott azt látta volna, hogy a gyepe, a derűs kék ég alá ágy van kitéve lefekvéshez – és nem ő a szerencsés, aki a csíkos pólós nő mellé bújhat ingben gatya-

tetlenül áhítozik a szeretetre” –; és merő együttérzésből szívóbol utálta Gyömrőit, akinek objektívnek kellett lenni, hogy Attila szubjektív lehessen; mert ő Virág Lipót is sokkal inkább szeretne volna, ha adhat lovat az ösztönei alá, nem is kifejezetten

Fotó: Kiss Teodóra

SOM; de ezt már a népileg hímmzett valódi-büdös disznóbőr előtt gondolta volna, zsebében matatva egy kis tükör után, hogy megnézzé, olyan jól mutat-e, ahogy reggel otthonról elindult, mert hosszú a nap, és a történe-

nélkül; tette volna ő is kockás kispárnára a fejét, ám a kibodrozódó bárányszerű figyelemre intették, úgy hallgatta végig József Attila Szabad ötletek jegyzékét – „az a szerencsétlen, aki ezeket a sorokat írta, mérhe-

bordélyházra gondolt, de arra bizonyosan, hogy az ilyen Edit-féleket egye kutya, csak a terápiát látják abban, ha valaki odafelecszik nekik a díványra; ettől Lipótnak elkedvetlenedett vol-

na, és újra visszatérve a képtár hűvösébe, az emeletet célozta volna meg, valamire véltve a felfűjt óriászöldségeket – puffasztott rizs, ugrott volna be neki –, aztán vigyázva, hogy ne lépjen műtöcsába – mert mindig kényes volt az öltözkészére, mondhatni, ki nem állhatta a fröcsket – bevette volna a kanyart a jobb oldali terembe, ahonnan hamarosan ki is fordult volna, mert a rózsaszín malacpárnák feldobhatták ugyan, de mindig is rossz volt matematikából, úgyhogy kellemetlen emlékeket idéztek fel benne a Thalész, az Euklidész és a Pitagorasz nevek, csak annyit jegyzett meg, hogy a síkból kiemelkedő térformák eléggé kihangsúlyozzák a görög arcét; aztán a másik teremben nézte a kisembereket a futószalagon, a feldúlt babakonyhát, a műanyagkalitkába zárt állatokat (felismerte a lovat, a cápát, a birkát), siralmas jövőképet látott megfogalmazva a Barbi-entériórban, de azért irigyelte kissé, hogy ahhoz a tévéhez távirányító is van; a hősi emlékmű műanyagkatonákkal, a puzzle, az időjárásjelentő néni meg bácsi a cicces faliórában arra emlékeztette, hogy tulajdonképpen gyerekjáték élni; összekötött farkú patkányok, lámpionok, fényképnegatívok, karambolok és roncsmetét – csak Mr. Bloom azt nem tudta (volna), hogy honnan hová, de aztán a televíziós berendezésektől elfordulva új reményekkel hagyta volna el az összes termet, mert a rúzsos szájjal összecsiszolt üvegajtó arról tanúskodott, hogy itt valaki előtte jár...